

opusdei.org

Bůh není mrzutý soudce, je soucitný a laskavý

V poslední katechezi před Vánocemi vysvětlil papež František další tři prvky, které jsou při rozlišování důležité: znát Bibli, mít k Ježíši citový vztah a přijmout Ducha svatého.

21.12.2022

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a
vítejte!

Pokračujeme - blíží se ke konci - v katechezích o rozlišování a ti, kdo tyto katecheze sledovali až dosud, si možná říkají: jak je rozlišování složité! Ve skutečnosti je život složitý, a pokud se v něm nenaučíme číst, ať už je jakkoli složitý, riskujeme, že ho promarníme a budeme se za ním hnát pomocí účelných prostředků, které nás nakonec poníží.

Na našem prvním setkání jsme viděli, že vždy, každý den, ať chceme, nebo ne, děláme úkony rozlišování, v tom, co jíme, čteme, v práci, ve vztazích, ve všem. Život nás vždy staví před volby, a pokud je neděláme vědomě, nakonec je to život, kdo volí za nás a vede nás tam, kam nechceme.

Rozlišování však neprobíhá o samotě. Podívejme se dnes konkrétněji na některé pomůcky, které nám mohou usnadnit toto pro duchovní život nepostradatelné

rozlišování, i když jsme se s nimi v průběhu těchto katechezí již do jisté míry setkali. Shrnutí nám však velmi pomůže.

První nezbytnou pomůckou je srovnání s Božím slovem a učením církve. Pomáhají nám číst, co se děje v našem srdci, učí nás rozpoznávat Boží hlas a rozlišovat ho od jiných hlasů, které se zdánlivě vnucují naší pozornosti, ale nakonec nás nechávají zmatené. Bible nás upozorňuje, že Boží hlas zní v tichu, v pozornosti, v mlčení. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše: Hospodin k němu nemluví ve větru, který láme kameny, ani v ohni či zemětřesení, ale mluví k němu v mírném vánku (srov. 1 Král 19,11-12). Je to velmi krásný obraz, který nám umožňuje pochopit, jak Bůh mluví. Boží hlas se nevnučuje, Boží hlas je diskretní, uctivý, troufám si říci: Boží hlas je pokorný, a právě proto je uklidňující. A jen v pokoji

můžeme vstoupit hluboko do svého nitra a rozpoznat autentické touhy, které nám Bůh vložil do srdce. A mnohokrát není snadné vstoupit do tohoto klidu srdce, protože jsme celý den zaneprázdnění... Ale prosím, trochu se utište, vstupte do svého nitra. Dvě minuty - zastavte se. Podívejte se, co cítí vaše srdce. Ale udělejme to, bratři a sestry, to nám velmi pomůže, protože v té chvíli klidu nám ihned Boží hlas řekne: „Podívej, podívej se, dobře to děláš...“. Ale potřebujeme být v tichu, kde Boží hlas přichází okamžitě. Čeká na nás, na to ticho...

Pro věřícího není Boží slovo pouhým textem ke čtení, Boží slovo je živá přítomnost, je to dílo Ducha svatého, který utěšuje, poučuje, dává světlo, sílu, osvěžení a chuť do života. Čtení Bible, přečtení kousku, jednoho nebo dvou kousků Bible, je jako malý telegram od Boha, který jde přímo do vašeho srdce. Boží slovo je tak trochu

- a to nepřeháním, že? - je tak trochu předzvěstí nebe. A to dobře pochopil velký světec a pastýř Ambrož, onen milánský biskup, který napsal: „Když čtu Písmo svaté, Bůh opět chodí po pozemském ráji“ (Listy, 49.3). S Bibli se nám otevírají dveře k Bohu, který prochází. To je zajímavé...

Tento citový vztah k Bibli, k Písmu, k evangeliu vede k prožívání citového vztahu k Ježíši: nebojte se toho! Srdce mluví k srdci. Mnohokrát můžeme mít o Bohu zkreslenou představu, vidíme ho jako mrzutého soudce, přísného soudce, připraveného nás nachytat, s provazem, kterým nás sváže. Ježíš nám naopak zjevuje Boha plného soucitu a něhy, připraveného obětovat se, aby nám vyšel vstříc, podobně jako otec v podobenství o marnotratném synovi (srov. Lk 15,11-32). Vyprávěli mi, že jednou se někdo zeptal - nevím, jestli své matky nebo babičky: „Co mám teď dělat?“ - „Naslouchej Bohu, on ti

řekne, co máš dělat. Otevři své srdce Bohu“ - dobrá rada. Vzpomínám si, jak jsem jednou byl na pouti mladých lidí, která se koná jednou ročně do svatyně Luján, 70 km od Buenos Aires; zpovídal jsem tam v noci. Přistoupil ke mně mladý muž, bylo mu asi 22 let, měl na sobě spoustu věcí, tetování atd. „Proboha,“ pomyslel jsem si, „co to bude?“ A on mi řekl: „Víš, přišel jsem, protože mám vážný problém, a řekl jsem to své matce a ta mi řekla: 'Jdi k Panně Marii, vykonej pouť a Panna Maria ti poradí'. A tak jsem sem přišel. Udělal jsem zde zkušenost s Biblií, naslouchal jsem zde Božímu slovu a to se dotklo mého srdce a já teď vím, že musím udělat to, to a to“. Boží slovo se dotkne vašeho srdce a změní váš život. A tak jsem to viděl už mnohokrát. Protože Bůh nás nechce zničit, Bůh chce, abychom byli silnější a lepší každý den. Ti, kdo zůstávají před Ukřižovaným, pocítují nový pokoj, učí se nebát se Boha,

protože Ježíš na kříži nikoho neděsí, je obrazem naprosté bezmoci a zároveň nejplnější lásky, která je schopna čelit kvůli nám jakékoli zkoušce. Svatí měli vždy zálibu v Ježíši Ukřižovaném. Vyprávění o Ježíšově utrpení je cestou, jak čelit zlu, aniž bychom se jím nechali přemoci; není v něm odsouzení a dokonce ani rezignace, protože je překračováno větším světlem, světlem Velikonoc, které nám umožňuje vidět v těch strašných činech větší plán, který nemůže zmařit žádná překážka, neúspěch nebo selhání. Boží slovo vás vždycky nutí podívat se jinam: to znamená, že je tu kříž, ale je tu i něco jiného: naděje, vzkříšení. Boží slovo vám otevírá všechny dveře, protože On je dveřmi, On je Pán. Vezmeme si evangelium, vezmeme do ruky Bibli: pět minut denně, netřeba víc. Noste s sebou v tašce kapesní evangelium, a když jste na cestách, vezměte si kousek a přečtěte si během dne

kousek, ať Boží slovo vstoupí do vašeho srdce. Udělejte to a uvidíte, jak to změní váš život. S důvěrou k Božímu slovu. Řeknete mi: „Ano, otče, ale já jsem zvyklý číst životy svatých“: to je dobré, to je dobré, ale neopouštějte Boží slovo. Noste s sebou evangelium... minutu denně...

Je velmi dobré uvažovat o životě s Bohem jako o přátelském vztahu, který roste každým dnem. Přátelství s Bohem - přemýšleli jste o tom? Ale je to tak! Myslíme na Boha, dává nám toho tolik, ano, Bůh nás miluje, chce, abychom byli přáteli! Přátelství s Bohem má schopnost proměňovat srdce; je to jeden z velkých darů Ducha svatého, milost, která nám umožňuje poznat Boží otcovství. Máme laskavého Otce, milujícího Otce, Otce, který nás miluje, který nás vždy miloval: když to zakoušíme, srdce taje a pochybnosti, obavy, pocity nehodnosti odpadají. Této

lásce nemůže nic stát v cestě k setkání s Bohem.

A to nám připomíná další velkou pomoc: dar Ducha svatého, který je v nás přítomen a který nás poučuje, oživuje Boží slovo, které čteme, naznačuje nové významy, otevírá dveře, které se zdály být zavřené, ukazuje cesty života tam, kde se zdálo, že je jen tma a zmatek. Ptám se vás: modlíte se k Duchu svatému? Kdo to je? Velká neznámá? Modlíme se k Otci, ano, modlitbu Páně, modlíme se k Ježíši, ale zapomínáme na Ducha! Jednou jsem při katechezi dětem položil otázku: „Kdo z vás ví, kdo je Duch svatý?“ A jedno dítě: „Ano!“ - „A kdo je to?“ - „Paralytik,“ řekl mi! Slyšel „Paraklét“ a myslel si, že jde o ochrnutého. A mnohokrát - to mě přimělo k zamyšlení - je pro nás Duch svatý, jako by to byla osoba, která se nepočítá. Duch svatý je ten, kdo dává život vaší duši! Pustte ho dovnitř. Mluvte s Duchem, jako

mluvíte s Otcem, jako mluvíte se Synem: mluvíte s Duchem svatým - to není nic paralytického... Je silou církve, která vám dává sílu jít dál. Duch svatý je rozlišování v akci, Boží přítomnost v nás, je to dar, největší z darů, který Otec uděluje těm, kdo o něj prosí (srov. Lk 11,13). A jak ho nazývá Ježíš? „Dar“: „Zůstaňte zde v Jeruzalémě a čekejte na Boží dar“, kterým je Duch svatý. Je důležité žít v přátelství s Duchem svatým: On tě mění, dává ti růst.

Podle liturgie hodin začínají hlavní modlitby dne touto invokací: „Bože, přijď a zachraň mě, Pane, přijď mi rychle na pomoc“. „Pane, pomoz mi!“, protože sám nemohu jít dál, nemohu milovat, nemohu žít... Toto vzývání spásy je neodolatelnou prosbou, která vyvěrá z hlubin naší bytosti. Rozlišování má sloužit k rozpoznání spásy, kterou Bůh v mém životě uskutečňuje, připomíná mi, že nikdy nejsem sám, a že pokud

zápasím, je to proto, že to, co je v sázce, je důležité. Duch svatý je stále s námi. Řeknete: „Otče, udělal jsem něco špatného, musím jít ke zpovědi, nemůžu nic dělat...“. Udělali jste něco špatného? Promluvte k Duchu, který je s vámi, a řekněte: „Pomoz mi, udělal jsem to či ono špatně...“. Nepřerušujte však dialog s Duchem svatým. Řeknete: „Otče, jsem ve smrtelném hříchu.“ - To není důležité, promluvte s ním, aby vám pomohl odpustit si. Nikdy neopouštějte tento dialog s Duchem svatým. S těmito prostředky, které nám Pán dává, se nemusíme bát. Kupředu, odvážně a radostně!

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/buh->

neni-mrzuty-soudce-je-soucitny-a-
laskavy/ (03.04.2025)